

TUOTANNOSSA ON MAAILMAN RAUHAN PERUSTUS

(Tie Vapauteen kirjoituskilpailussa kolmannen palkinnon saanut kirjoitus.)

MAILMANSODASSA vuodatettu miljoonien työläisten hurme tuskin on ehtinyt vielä pinnalta kuivua, kun riistoeđuista kamppailevat kapitalistit eri maissa kuumisella kiireellä varustautuvat uutta, entistä kauheampaa sotaa varten.

Työläiset, varsinkin niissä maissa, jotka läheisesti ovat joutuneet kokemaan sodan kauhut, ovat levottomia, pitävät kokouksia, keskustelevat keinoista uhkaavaa hirmua vastaan; mielenosoituskulkueita järjestetään, puheita pidetään ja vastalauseita laaditaan. Eikä rajoitu tämä yksinomaan työläisten keskuuteen, väestön muutkin kerrokset, tietysti sellaiset, jotka eivät näe sodasta olevan heille hyötyä, ovat tavallaan toimissa.

Vähän kuitenkin saadaan aikaan tällaisilla poliittisilla keinoilla, varsinkin keskiluokan sentimentaalisuudella. *Sotaa käydään taloudellisista syistä taloudellisilla keinoilla; sotaa käydään teollisuuksien raaka-aineista ja tuotteiden markkinapaikoista ja se maa jolla on enemmän teknillistä ja tuotannollista kykyä tavallisesti aina voittaa.*

.... Pirua vastaan täytyy taistella pirun omilla aseilla. Työläisten täytyy taistella kapitalistisen järjestelmän synnyttämiä sotia, ja koko järjestelmää vastaan sen lopettamiseksi, kapitalistisen järjestelmän itsensä kehittämällä aseilla, jotka aseet ovat löydettävissä tuotannosta.

Alla seuraavassa on lyhyt pääpiirteinen selostus teollisen kehityksen vaiheista jälkeen maailmansodan. Tästä käy selville, että kapitalistinen tuotanto, sitä eteenpäin

sysävien, eittämättömien kehityksenlakien vaikutuksesta, joutuu alustamaan sen konkreettisen pohjan, jonka päälle maailman työläiset tulevat rakentamaan työn teollisen tasavallan.

MAAILMANSODAN SEURAUKSET MULLISTAVIA

Ei mikään ajanjakso ihmiskunnan historiassa ole sysännyt teollista kehitystä niin valtavasti eteenpäin kuin maailmansota, jonka alkamispäivästä on kulunut jo toistakymmentä vuotta, mutta joka silti on hyvin tuoreessa muistissa siksi, että se aikaansai niin mullistavia seurauksia ja jätti jälkeensä niin kaamean muiston.

Liikatuotantoa, jonka takia maailmansotakin käytiin, on ilmennyt jo pitkät ajat aikaisemmin kapitalistisesti kehittyneissä maissa, ilmeten se tämän tuosta uusiutuvis- sa teollisuuspuolissa. Pulat tulivat tavallisesti aina noin kymmenen vuoden kuluttua, Tästä ovat sosialistiset teoretikot kirjoitelleet hyvin paljon. Kahdenlaista suuntaa tutkittiin: ensiksi, että pulat harvenevat, mutta seuraukset käyvät yhä mullistavimmiksi; toinen, että taajenevat ja viimein tullaan jatkuvaan panikkiin, eli pulaan. Kumpikin ajatus edellytti sitä, että kapitalistinen tuotanto yhä kasvaa ja sen mu-

kana myöskin sen aiheuttamat seuraukset. Jälkimäinen suunta, kuten jokainen tietää, on osoittautunut oikeaksi, sillä juuri parhailaan elämämme jatkuvan pulan esiäikää.

Maailmansota aiheutti mullistavia muutoksia valtakuntien rajoissa, yhteiskunnallisessa elämässä ja ennenkaikkeaa tuotantotavoissa, joiden muuttumisen mukana seuraa muutokset kaikkialla yhteiskunnallisen rakenteen päällimäisissä osissa: Kuningas, — ja keisarikuntia kukistui, poliittisia vallankumouksia tapahtui; yleinen Eurooppa käsittävä vallankumous oli lähellä. Tarmokkaiden ponnistusten avulla, josta Euroopan maiden kapitalistit saavat olla kiidollisuuden velassa Yhdysvaltain vielä voimakkaalle kapitalistiluokalle, saatiin tämä kuitenkin vielä toistaiseksi siirtymään.

Se aiheutti täydellisen mielipiteiden mullistuksen. Raha, jonka eri arvot olivat yleisesti vakiintuneet ja jota ihmiset olivat tottuneet pitämään ikäänkuin jonkinlaisena muuttumattomana arvojen mittana ja välttämättömänä tekijänä yhteiskunnassa, se monissa maissa suuren paperitulvan takia menetti vakiintuneisuutensa, paperiset rahat joita melkein yksinomaan olikin liikkeellä, kadottivat arvonsa ja sen mukana miljoonat entiset varakkaat vaipuivat palkkatyöläisten yhä kasvavaan armeijaan. Tällaisilla kapitalistisen järjestelmän kaikkia perustuksia järkyttävillä muutoksilla on arvaamaton merkitys myöskin ihmisten psykologiassa.

BOLSHEVISMIN PELKO OLI YLEINEN

Hirvittävien ja hävittävien kamppailujen jälkeen liittolaiset viimein saivat voiton Saksasta ja sen liittolaisista. *Tämä ei olisi tapahtunut ellei Yhdysvaltain teollinen voima olisi ollut heidän käytettävissään ja Saksa taloudellisesti tyyten uupunut.*

Mitä voittivat liittolaiset voittaessaan sodan?

Velvollisuuden tukea hävinnyttä ja uuvutettua vihollista aineellisesti ja moraalisesti, että kapitalistinen järjestelmä jaksaisi YHTEISVOIMIN nousta siitä kaaoksesta mihin maailmansota sen johdatti.

Liittolaismaiden hallitusherrat ja militaristit kiihoittivat työläismassoja jatkamaan

"Kunniallisella" tavalla murhattu työläinen.

taistelua, kunnes maailma tulee turvatuksi kansanvallalle ja lupasivat, että kun Saksa saadaan kukistetuksi, pakoitetaan se liittolaisineen maksamaan sotakulut.

Tätä yritettiin toteuttaa varsinkin Ranskan taholta, mutta mitäs otat uupuneelta ja köyhtyneeltä, joka itsekkään ei tiedä varmaan eläkö vai kuolee. Saksa lupasi maksaa, todellisestiko vai vilpillisesti? sama tuo, niin paljon kun mahdollista ja samalla antoi ymmärtää, että jos vaatimuksissa mennään mahdolltomuuksiin, niin *tulkoon vaikka Bolshivismi.* — — —

Tämä synnytti kauhua liittolaisissa. Oli selvä ettei se ollut ainoastaan ilkeämielinen uhkaus, vaan tilanne todella oli vakava. Ameriikka, Englanti ja Italia antoivat Ranskalle vakavan varoituksen menetellä maltillisesti. Tilanteen tuntijat selittivät, että jos sotakorvausvaatimuksissa mennään liian pitkälle, voi siitä aiheutua koko Euroopan kapitalistisen järjestelmän luhistuminen ja tällaista tietysti on vältettävä kaikin keinoin.

Siis uusia keinoja, ja onhan niitä löytynytkin. Mutta löytyipä niitä kuinka monta tahansa, meneteltäköön miten tahansa, ei voida välttää sitä, että Saksan teollisuus on uudestaan järjestettävä tuottokykyiseksi. Saksa ei voi maksaa ellei se saa varoja. Dawesin suunnitelmakin, joka on viimeisempiä keinoja, sisältää tämän.

EDESSÄ ENTISTÄ SUUREMPI LIIKATUOTANNON PULMA

Maailmansota antoi teollisuuksien kehitykselle tavattoman sysäyksen eteenpäin. Jokainen tiedämme mitä tapahtui täällä Yhdysvalloissa: Enemmän kuin neljämiljoonaa miestä sotakannalla, ulkona tuotannosta, noin kymmenenmiljoonaa työskenteli sotatarpeiden valmistuksessa. Ja vaikka Yhdysvallat tämän lisäksi suurimmalta osalta ruokkivat ja varustivat liittolaiset, niin kykeni tämän maan kymmenmiljoonainen työläisarmeija varustamaan vielä omankin maan tarpeet. Ja sodan kestäessä parannettiin tuotantokoneistoa ja -laitoksia ennen kuulumattomassa mitassa. Tämä sama ilmiö tietysti pitää suhteellisesti paikkansa toisiinkin teollisuusmaihin nähden.

Mutta ei sillä vielä hyvä, että entisissä teollisuusmaissa tapahtui näin huimaavaa eteenpäin, menoa, *paljon uusia teollisuusmaita ilmestyi pinnalle ja sangen nopeasti kehittyvät, ja ovat kehittyneet sille asteelle etteivät voi kapitalistisen tuotantojärjestelmän vallitessa kuluttaa niin paljon kuin tuottavat, liikatuotteille täytyy siis*

hakea markkinapaikkoja ulkopuolelta oman maan rajojen. Näin vähenee jatkuvasti niiden maiden luku, jotka ovat olleet vanhemmille teollisuusmaille tavaran-kaatopaikkoina.

Japani kohosi maailmansodan aikana feodalisesta maasta teollisuusmaaksi; ääretön sotatarpeiden kysyntä kiihoitti teollisuuden kasvua huimaavan nopeasti. Tästä johtuneena olikin Japanissa vv. 1919—1920 lamaannus, kuten se oli melkein kaikkialla, mutta nyt, maanjäristyksestä huolimatta, kehittyi Japanin teollisuus jatkuvasti. Etelä-Ameriikan vallat kehittyivät sodan aikana ja edelleen kehittyvät teollisuusmaaksi ja samalla vientimaiksi. Brasilia, Argentiina ja Meksiko nopeasti kehittyvät tekijöiksi teollisuuden ja kaupan alalla. Englannin alusmaissa tekee kehitys työtään. Meille täällä Yhdysvalloissa on tunnettua miten nopeasti Canada on kehittynyt ja mitä osaa se nyt jo näyttää maailman teollisuusmaana. Austraalia, näihin saakka on ollut paremmin vielä luontaistalouden asteella, kehittyi nopeasti. Indiassa kohoaa rauta-, teräs- ja tekstiiliteollisuus huomattavalla nopeudella. Vielä muitakin voitaisi mainita,

Te kaaduitte urhoina, — minkä puolesta? Nykyisen riistojärjestelmän säilymisen, työväenluokan kärsimysten — työttömyyden, nälän ja kynnelien lisääntymisen puolesta.

esim. Etelä-Afriika, mutta ylläolevassa on jo kylliksi osoittamaan minnepäin ollaan liikkeellä.

Europassa, sodan iskemistä haavoista huolimatta, mennään teollisen kehityksen alalla eteenpäin vallan hurjasti. Saksan terästuotanto on organisoitu jo niin laajaksi, että tuotteista voidaan käyttää rajojen sisällä ainoastaan 25 prosenttia; Ranskassa on tällä alalla suhde 60 prosenttia. Asiantuntijat vakuuttavat, että Ranska ja Saksa yhdessä voisivat tyydyttää koko maailman teräksen ja raudan tarpeen, jättäen hyvin vähän tilaa Englannin ja Yhdysvaltain tuotteille. Tämä jo on otettu sangen vakavana seikkana huomioon, Ranskan ja Saksan metallurgistien välisissä neuvotteluissa, sillä ymmärryksellä, että tuotantoa täytyy supistaa maailmanlaajuisesti. Kansainliiton kokouksessa on tämän asian tuonut esille Paul Boncour.

Dawesin suunnitelma, joka edellyttää sitä, että Saksan teollisuus kehitetään parhaan tuottokykyyn ja työläisille maksetaan mahdollisimman pientä palkkaa, luonnollisesti vain suurentaa liiketuotannon pulmaa yli maailman.

KAMPPAILU MAAILMANMARKKINOISTA KIIHTYY

Päiväpäivältä, vuosivuodelta kehittyä tuotannon tekniikka: Tehdaslaitokset laajenevat ja paranevat; tehokkaampia käyttövoimia — kuten öljy ja sähkö — valjastetaan tuotannon palvelukseen; uusia entistä mekaanisempia ja tehokkaampia koneita otetaan käytäntöön. Vanhemmista teollisuusmaista lähetetään koneita nousuasteella oleviin maihin, jotka vuorostaan kehittyvät liikatuotannon asteelle. Varsinkin maailmansodan aikana sai tämä aimo sysäyksen. Englanti joutui tekemään kaikkensa, saadakseen alusmaansa tuottamaan mahdollisimman paljo. Nyt nämä maat kohta eivät enää olekaan Englannille tavarankaatopaikkoja, vaan ovat nyt itse vuorostaan joutuneet etsimään myyntipaikkoja liioille tuotteilleen.

Näin kiihtyy kamppailu maailmanmarkkinoista yhä kiihkeämmäksi ja uuden entis-

by K. K. Chamberlain

Te sorruitte orjina kapitalistien hikihelveteissä, tuodessanne rikkauksia loiseläjän hyväksi.

tä kamalammamman sodan tummat pilvet leijailivat taivaalla uhkaavimpina kuin koskaan ennen.

— Jokaisen maan kapitalistiluokka tekee parhaansa turvatakseen oman puolensa. Diplomaatit neuvottelevat paksujen verhojen takana. Eri maiden hallitukset, jotka toimivat kapitalistien toimeenpaneovina kometeina, ovat alinomaisessa kilpailussa keskenään, milloin tullimaksuista, milloin raaka-ainevarannoista ja markkinapaikoista.

Vuimeaikoina on ilmennyt jo sellaista-kin, että eri maiden teollisuuskapitalistit kokoontuvat neuvotteluun suorastaan ilman valtion välitystä. Tämä on hyvin ymmärrettävissä kun ottaa huomioon, että valtioelimet ovat suunnilleen samanlaisia kuin satoja vuosia sitten jolloin ne syntyivät, sen ajan tuotannollista tilannetta vastaamaan. Valtio on pysynyt sellaisena, kun tuotannon kehityksessä sensijaan on tapahtunut moninkertaisia mullistuksia. Tuotanto on uloskasvanut valtion; valtio ei vastaa enää tarkoitustaan niinkuin ennen ja siksi tulee se tarpeetomana häviämään, täydellisesti silloin kun omissuhteet muuttuvat.

Kaikki suurvallat koettavat päästä yhä turvallisempaan asemaan. Yhdysvalloissa toimitettiin äskettäin laaja tutkimus, että kuinka laajasti maan tuotantolaitokset ovat

riippuvaisia raaka-aineisiin nähden muista maista ja mitkä edellytykset niillä ovat valmiiden tuotteiden kaupaksisaamisessa. Raaka-aineisiin nähden huomattiin oltavan riippuvaisia kuudessa tärkeässä lajissa, joista etutilalle asetettiin raaka kumi, jota kontrolloi Englanti. Tätä pidetään ikäänkuin luonnottomana, kun Yhdysvallat on maailman suurin kumituotteiden käyttäjä ja valmistaja. Keinoja koetetaan kehittää päästä näissäkin aineissa riippumattomaan asemaan.

Tosiasiakin kuitenkin on se, että mitä enemmän jokin maa kehittyy teollisesti sitä riippuvaisemmaksi se tulee muista maista ja muut maat siitä.

Jos Yhdysvallat erikoisen onnellisen asemansa avulla onnistuvatkin pääsemään raaka-aineisiin nähden riippumattomaan asemaan, pääsemällä kontrolloimaan uusia alueita ja kehittämällä entisiä, myöskin uusien keksintöjen kautta, niin tuotteiden myyntiin nähden pula yhä suurenee ja riippuvaisuus sitä mukaa kasvaa. Tämä kaikki johtaa pakollakin yhä laajempaan ja tehoisampaan sotavarusteluun.

Se mitä tässä on mainittu Yhdysvalloista, pitää suhteellisesti paikkansa kaikkiin kapitalistisiin maihin nähden.

TEOLLISUUDET KASVAVAT JA KESKITTYVÄT

Maailmansota toi tullessaan tavallisuudesta poikkeavan tilanteen. Kaikki voimat täytyi keskittää ja mobilisoida sodankäyntiin. Teollisuuksia luokiteltiin, järjesteltiin ja yhdisteltiin, uusia kehitettiin ja entisiä tehostettiin. Järjestettiin erikoisia sotahallintoja, joihin kutsuttiin teollisuuksien edustajia, erikoistuntijoita neuvottelemaan ja päättämään keinoista, joiden avulla tuottavuutta yhä tehoistettiin. Tämä joudutti teollisuuksien keskittymistä. Monissa suhteissa oli työnantajain yhtymien pakollista. *Koko maan tuotantovoimat toimivat kuin yhden suuren trustin, teollisuuksien keskuksellisuuden alaisena, POLIITTINEN HALLITUS SEISOI NUKKENA SYRJÄSSÄ.* Tämä ilmeni niin merkillisen selvästi Yhdysvalloissa niinkuin muissakin sotaan osaaotavissa maissa, että sitä ei tarvinnut tässä lähteä todistelemaan ja tämän kirjoituksen tarkoituksaan ei ole erikoisesti tämän puolen selostaminen.

Kaikkialla ilmeisesti havaittavassa keskittymisessä raivaa tietä raskas teollisuus, jolla tarkoitetaan etupäässä rauta- ja terästeollisuutta.

Ennen maailmansotaa ei Englannin raskas teollisuus ollut juuri missään mitassa

keskittynyt, mutta sodan aikana ja sen jälkeen on tässä suhteessa tapahtunut täydellinen vallankumous; joillakin aloilla on tuotteiden valmistus alkuperäisestä raaka-aineesta viimeistelyyn saakka saman yhtymän käsissä.

Samoin on keskittynyt Ranskan raskas teollisuus. Sille erikoisesti antoi vauhtia se, kun Ranska sai Lorraineen rautamulta-alueet Saksalta. Saksan raskas teollisuus on 10 eri yhtymän hallussa ja nämäkin toimivat sisäisessä harmoniassa ikäänkuin yksi yhtymä.

Ja entäs Yhdysvaltain terästrusti, voimalaitostrusti, Henry Fordin jättiläisliike ja muut? Ne ovat loistavina esimerkkeinä tämänpäiväisen kapitalistisen tuotannon kasvamisesta ja yhtymisestä. Yhdysvalloissa on nyt juuri parhaillaan kehityksen alaisena voimalaitoksien kontrollin yhtymien, josta muutamien vuosien kuluttua voitane nähdä jotain suurta ja jättiläismäistä. Henry Fordin päämäärä näyttää olevan samanlainen kuin erään miehen, joka oli matkalla hevosine, kärryine, kuormine ja vaimoine, pysähtyi jutustelemaan vastaantulevan kanssa, sanoen matkassaan olevista kaikki muut, paitsi ei hevonen olevan hänen omia tekojaan. Henrykin pyrki asemaan, jossa hänen kontrollinsa alaisena olisi koko tuotanto alusta loppuun saakka. Ja on hän tässä pyrkimyksessään päässytkin jo hyvin pitkälle.

Tällaisilla yhtymillä luonnollisesti on arvaamaton poliittinen vaikutusvalta. Ne voivat täydellisesti kontrolloida valtioiden lainlaatijakunnat ja muut organit, käyttäen näitä hyväkseen tarkoituksperiensä perilleajamisessa.

TUOTANNON KANSAINVÄLINEN YHTYMINEN

.... Mitä katkerammaksi käy kamppailu tuotteiden markkinapaikoista ja raaka-ainelähteistä, sitä nopeammin pääomat kasaantuvat, tuotantolaitokset kasvavat ja yhdistyvät. Jokainen yhtymä nähkää koettaa päästä kilpailijansa suhteen yhä varmempaan asemaan. Tämä johdattaa trustien trustiutumiseen. Tässä kamppailussa pienet yhtymät sulautuvat suuriin; suuret vetävät puoleensa sitä suuremmalla voimalla mitä suurempia ovat itse. Tässä voidaan käyttää esimerkkinä taivaan kappaleita, jotka kuten tiedetään, omaavat sitä suuremman vetovoiman mitä suurempia ne ovat itse.

Pienet tuotantolaitokset pienine vanha-aikaisine koneineen häviävät, uusien suurempien ja tehokkaampien vallatessa alaa.

(Jatkoa sivulla 31)

TUOTANNOSSA ON MAAILMAN RAUHAN PERUSTUS

(Jatkoo sivulta 10)

Vain kaikkein suurimmat ja voimakkaimmat, joilla on suunnattomat pääomat ja niiden mukana kaikki muu valta ja voima, voivat pysyä pinnalla, heikot sortuvat.

Tämä keskittyminen ei suinkaan pysähdy kansallisten rajojen sisälle. Ei. Se murskaa tieltään kaikki poliittiset esteet.

Jo aikaisempina vuosina ovat sanomalehdet kertoilleet miten se tai tämä yhtymä laajentaa valtaansa yli kansallisten rajojen. Jälkeen maailmansodan on tämä saanut yhä enemmän huomiota. Todellisuudessa meillä on jo olemassa kansainvälisiä yhtymiä ja lisää suunnitellaan.

Jo todettuna yhtymänä mainittakoon Ranskan ja Saksan kapitalistien kaliumitruusti (kaliumi, potassium, eräs alkuaine), joka on muodostettu yhteisille hintasopimuksille ja kaikille muille keskinäisille eduille. Tämä on merkillepantava senkinvuoksi, kun nämä kaksi maata vielä äskettäin olivat verisessä kamppailussa keskenään. Rakenteilla on parhaillaan Ranskan ja Saksan välinen terästrusti ja lausutaanpa ajatuksia, että siihen voivat yhtyä myöskin Englanti ja Belgia. Tosin sen tiellä on olemassa paljon kaikenlaisia esteitä, mutta aivan varmoja saamme olla siitä, että sellainen tulee syntymään ja ellei mitään tavattomia mulistuksia tapahdu, on se lyhyen ajan kysymys. Tämä on hyvin loogillista kun tiedämme, että Ranskalla on rautaa ja Saksalla hiiltä, jotka teollisessa prosessissa tarvitsevat toisiaan. Venäjällä myöskin on rautaa ja lisäksi on maailmanmarkkinoihin nähden Saksan ja Ranskan kanssa suunnilleen samanlaisessa asemassa, joten Venäjän yhtyminen tähän liittoon on mahdollinen paremmin kuin Englannin, jolla laajojen alusmaitensa vuoksi on etuisuuksia joita ei ole toisilla. Venäjän nykyinen tilanne ei kuitenkaan heti edellytä tällaisen toiminnan edistämistä, joten alustava työ jää Ranskalle ja Saksalle.

YHDYSVALTAIN TERÄSTRUSTI JA KANSAINVÄLISYYS

Vuonna 1910 kutsuttiin Yhdysvaltain* terästrustin toimesta Ameriikkaa ja koko maailmaa käsittävä teräksen ja raudantuottajain konferenssi New Yorkiin ja onnistuikin se hyvin, sillä kutsua noudattivat ei ainoastaan amerikkalaiset, vaan oli siellä teräsmagnaatteja kokoontuneena laajasti ympäri maailman. Konferenssissa keskusteltiin monista tärkeistä sitä alaa koskevista asioista ja sen lisäksi tekivät ulkomaalaiset

edustajat tarkastusmatkoja Yhdysvaltain terästeollisuuden huomatuimmissa keskuksissa. Seuraava konferenssi päätettiin kutsua koolle Brüsseliin Belgiassa, v. 1911.

Siinä oli edustajia: Yhdysvalloista, Saksasta, Ranskasta, Belgiasta, Canadasta, Venäjältä, Italiasta, Espaniasta ja Itävalta-Unkarista. Konferenssissa käsiteltiin sangen mielenkiintoisia asioita, joista vähimmän mielenkiintoinen ei suinkaan ollut keskustelu *teollisuuksien yhtymisen perustalle syntyvästä maailmanrauhasta.*

Yhdysvaltain terästrustin edustaja, tuomari Elbert H. Gary ja monet muut huomattavat teräsmagnaatit pitivät puheita, joissa ilmaisivat ajatuksen, että maailman teräksen ja raudantuottajat tulevat jonain aikana tulevaisuudessa rakentamaan välilleen yhteisymmärryksen sillan. Monissa puheissa hyvin kaukonäköisesti viitataan siihen, että teollinen kehitys välttämättömyyden pakolla vie tällaisia liittoutumisia kohti.

Luonnollisesti siellä puhuttiin myöskin sellaista, että muka "vapaa kilpailu" aina edelleenkin yhtymisistä huolimatta tulisi säilymään. Tämä puoli oli tarkoitettu tämänluontoisia asioita tuntemattomalle yleisölle samanlaisella tarkoituksella kuin leipuri sivelee sokeroitua mehua leivostensa päälle.

Seuraaviakin konferensseja oli suunnitellun alaisena mutta maailmansodan syttyminen esti niiden toteutumisen. V. 1923 oli kuitenkin neuvottelut saksalaisen, Hugo Stinnesin ja E. H. Garyn välillä Roomassa, jossa kosketeltiin maailman tilannetta. Tämä neuvottelu tapahtui Stinnessin pyynnöstä. Stinnessin tiedetään pyytäneen Garyn apua hänen suunnitelmissaan, joiden tarkoituksena oli saada yhtenäisyyttä maailman teräksen ja raudantuottajain välille. Tähän Gary ei kuitenkaan ollut erittäin halukas, kun tilanne oli niin sekava silloin.

MERKITYS TYÖVÄENLUOKKAAN NÄHDEN

Tämän kirjoituksen alussa on sanottu, että eri maiden kapitalistiluokka varustautuu kuumeisella kiireellä tulevaa sotaa varten, vaikka entisenkään sodan verilammikot ovat tuskin vielä kuivumaan ehtineet. Samalla on osoitettu sotien syyt ja myöskin se meihin työläisiin nähden kaikkein tärkein seikka, että kapitalistinen tuotantojärjestelmä oman kehityksensä pakolla luo pohjan tulevalle työläisten tasavallalle, jossa ei enää käydä sotiä, sillä sellaisiin ei ole aihetta.

Järjestömmme IWW-liiton filosofia sisältää sen ajatuksen, että jokainen historiallinen ajanjakso sisältää itsessään, paitsi olevaisen, jätettä menneisyydestä ja idun tulevaisuudesta ja että uusi yhteiskunta rakentuu vanhan kuoren sisälle. Tätä kirkasta totuutta vastaan ovat yrittäneet tulkuttaa sellaiset ainekset, jotka käsittävät vallankumouksen äkillisenä räjähdysenä, joka pyyhkäisee vanhan järjestelmän pois näyttämöltä ja paiskaa tilalle uuden, jossa poliittinen aivotto valtiollisen diktatuurin mahdollilla johtaa teollisuuksien toimintaa ja kaikkia yhteiskunnallisen elämän eri puolia. Tällainen tulkutus kuitenkin on niin lapsellisen naurettavaa, että sen torjumiseen ei kannata sanoja haaskata. Yksikään, joka vähänkin tuntee yhteiskunnallisen ja teollisen kehityksen lakeja, eikä omien personapyyteittensä takia halua asioita vääristellä, ei voi olla tuollaiselle makeasti nauramatta.

Kapitalistinen tuotanto keskittyy jatkuvasti ja pyyhkäisee tieltään kaikki poliittiset esteet. Keskinäisen kilpailun takia jokainen yhtiö ja yksilö koettaa tuottaa mahdollisimman halvalla, että pystyisi allemyymään kilpailijansa markkinoilla ja siten lisäämään omien tuotteitensa menekkiä. Tuotantoa tehoitetaan, laajennetaan, yhtymien kautta ja muuten, uusia tehokkaampia koneita hankitaan. Työläisten palkat lasketaan alimpaan minimiin, mutta työn nopeutta yhä kehitetään. Seuraus: ostokyky laskee, liikatuotanto kasvaa. Tulee teollisuuspulua ja sotia — jälleen eteenpäin entistä kiihkeämmällä vauhdilla. Suurempia yhtymiä, kansainvälisiä trusteja syntyy. Omaisuudet keskittyvät yhä harvempiin käsiin; mitään omistamattomien palkkatyöläisten armeija kasvaa ja voimistuu, lukumääränsä ja tuotannolliseen merkitykseensä nähden.

TYÖLÄISET JÄRJESTYVÄT TEOLLISUUKSITTAIN

Kapitalistinen järjestelmä sortuu oman kehityksensä vastakohtiin, mutta ennen sitä luo se pohjan tulevalle yhteiskunnalle ja kehittää sen rakentajat:

MAAILMAN TEOLLISUUSTYÖLÄISTEN ARMEIJAN.

Teollisen kehityksen prosessi on luonteeltaan tasoittavaa: Koneiden parantumisen

kautta ammattitaidon merkitys vähenee, joka merkitsee ammattilaisten elintason laskemista muiden työläisten tasolle. Kansainvälisen kilpailun kautta olosuhteet eri maissa pyrkivät tasoittumaan, teollisuudet trustiutuvat kansainvälisesti kuten jo edellä on selostettu. Näin kapitalistinen järjestelmä rakentaa perustaa työläisten kansainväliselle teollisuuksittain järjestymiselle, jossa järjestymisessä juuri on tulevan yhteiskunnan itu.

Samalla kun kapitalistisen teollisuuden kehitys luo pohjan työläisten teollisuuksittain järjestymiselle, se samalla ajaa työläiset tilanteeseen jossa heidän on pakko järjestyä.

Silloin alkaa ihmiskunnan historiassa uusi ajanjakso. Sotia ei tulla käymään sillä niiden syyt ovat poistuneet. Ei ole syytä taistella raaka-ainelähteistä eikä markkinapainoista silloin kun ne ovat yhteisiä.

Tällaiseen suureen päämäärään pääsevät maailman työläiset kun he järjestyvät teollisuuksittain ja taistelevat teollista voimaansa käyttäen. Teollinen kehitys on meidän teollisuustyöläisten puolella, mutta meidän täytyy olla aina kiinteästi mukana kehittämässä ja järjestämässä.....

Työläisten täytyy itse huolehtia omasta järjestymisestään, mikään toinen ryhmä ei sitä meidän hyväksemme tee.

IWW.-liitto on ainoa todellinen teollisuusjärjestö maailmassa. Se on ottanut huomioon kapitalistisen kehityksen suunnan ja pyrkii järjestämään työläiset sitä vastaavalla tavalla: Teollisuuksittain yhteen maailman laajuiseen rintamaan.

IWW. järjestää tuotannon armeijaa taisteluun nykyisen järjestelmän kukistamiseksi ja samalla valmistautumaan tuotannon ja jaon johtoa ja jatkamista varten siten kun kapitalistinen järjestelmä on kukistettu. Vasta tämän jälkeen tulee meille pysyvä maailmanrauha.

MAAILMAN RAUHAN PERUSTUS ON TUOTANNOSSA!

—ALGIO

